

18

Fortellingene

om

ELLEN G. WHITE

Henvisninger: His Messenger, s.97-99, Life Sketches s. 153-154.
Stories of little Ellen and the Message s. 35-40
Teacher's Guide for Bible, Grades 1 and 2, s.262-3.

Tekst for dagen: Salme 37,8.

1.scene: En underlig følelse.

En dag gjorde pastor og fru White seg i stand til å dra ut på en lang reise. De hadde bodd en stund hos familien Palmer i Jackson, Michigan, og preket for medlemmene der.

Nå holdt de på å pakke tøyet sitt i koffertene og vesker. De hadde også med seg en veske full av bøker og blader om Jesu snare komme. Hele ettermiddagen hadde pastor White snakket om at han følte seg urolig for denne reisen.

"Ellen, jeg har en underlig følelse når det gjelder denne reisen," sa pastor White til sin kone, "men vi har en avtale om å tale for disse menneskene, så vi må reise."

Før de dro til stasjonen, knelte de ned i bønn sammen med sine venner og ba om at Gud måtte sende sine engler for å beskytte dem på toget. Da de reiste seg igjen, sa pastor White: "Nå er jeg ferdig til å reise, for jeg vet at Herren vil ta vare på oss."

Vennene deres fulgte dem til stasjonen, og de tok toget ved 8-tiden. Pastor White og frue gikk inn i en vogn, men kunne ikke finne noen ledige plasser. Vognen var allerede full. Så de gikk inn i neste vogn i toget og fant ledige plasser der. Men søster White tok ikke av seg hatten som hun pleide å gjøre når hun var ute og reiste om natten. Hun satt til og med og holdt på vesken sin som om hun ventet at noe skulle skje, men ikke visste hva det kunne være.

Klokken ringte, og toget begynte sakte å gå i nattemørket. Av en eller annen grunn, som de ikke kunne forklare, var ikke bror og søster White glade for å være på toget den kvelden.

Toget hadde kjørt omkring 7-8 kilometer da de plutselig kjente at det begynte å skjelve og riste frem og tilbake og plutselig stanset helt med et smell. Da skjønnte de at det hadde skjedd en togulykke.

De åpnet vinduet og så ut for å se hvor mye skadet toget var blitt. De hørte at folk stønnet av smerte, og andre skrek fordi de var redde. Den vognen der de først hadde prøvd å få plass, var svært ødelagt, og den ene enden av den stod oppå andre ødelagte vogner. Fire mennesker var blitt drept og mange andre var stygt skadet. Så takknemlige bror og søster White var for at den vognen de satt i, fremdeles stod på skinnene - noen få meter fra de ødelagte vognene.

Alle var opphisset og forskremte, for et annet tog var ventet på de samme skinnene om en liten stund. Deler av de ødelagte vognene ble samlet i hauger og satt fyr på for å advare det andre toget og få det til å stanse. Noen av mennene tok brennende trestykker som fakler og løp nedover skinnegangen for å advare det andre toget om faren.

Pastor White løftet sin kone opp i armene sine og bar henne over en liten bekk til hovedveien. De overnattet hos en adventistfamilie som bodde i nærheten.

2.scene: Hvem løsnet vognen?

Neste morgen gikk de alle for å se på det ødelagte toget. Det viste seg at ulykken var forårsaket av en stor okse som hadde lagt seg på togskindene, og da lokomotivet traff den, ble

toget kastet av skinnene. Folk fra jernbanen gikk rundt og inspiserte vrakrestene. Lokomotivet lå på siden av skinnene. Postvognen var knust til pinneved, men godsvognen var bare litt skadet. Pastor White var glad for det, for han tenkte på vesken sin full av bøker og blader. Den var ikke blitt skadet.

Folkene som inspiserte vrakrestene ble forbauset da de så den vognen som pastor og søster White hadde sittet i, at den fremdeles stod på skinnene. Den var skilt fra de ødelagte vognene og stod alene noen meter fra den neste vognen. De kunne se bolten og lenken som lå på vognens plattform, som om noen hadde lagt den der.

"Hvordan kan det ha seg?" spurte folk. "Denne vognen var festet til den neste vognen med en stor bolt og en lenke."

Mannen som hadde ansvaret for bremsene sa: "Det er et fullstendig mysterium hvordan den vognen løsnet fra vognen foran."

Ikke en av togfolkene kunne forklare det som hadde skjedd. Men for James og Ellen White var det ikke noe mysterium. De visste svaret. De var sikker på at Gud hadde svart på deres bønner ved å sende en engel som løsnet deres vogn. De var takknemlige for slike gode løfter som det vi finner i Salme 34,8: "Herrens engel leirer seg rundt omkring dem som frykter ham, og han utfrir dem."

Pastor og fru White fikk fatt i vesken sin med bøker og blader og koffertene sine og fortsatte til Wisconsin med et annet tog. De kom trygt frem og i tide til det avtalte møtet med Guds folk der.